

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 178.

Trettende Sessjon.

45de Møde.

Fredagen den 29de November Kl. 1.

(Forsat.)

Indenrigsministeren: Det gjør mig ondt, at jeg, uanset det Foredrag, vi i dette Dieblif hørte, maa fravaare Thinget at gaa ind paa den Bevilling, hvorom der her er Tale. Jeg gjør det først og fremmest allerede af constitutionelle Grunde, thi uagtet jeg ingenlunde ubetinget vil paastaae, at Rigsdagens Stilling med Hensyn til Finantserne kun gaaer ud paa, enten at nægte eller bevilge de Summer, som til Statens Styrkelse begjæres af Regjeringen, saa er det dog indlysende og anerkjendt ved alle Tiders og alle Landes baade Theori og Praxis, at det i ethvert Tilfælde er en Sag, der ikke er uden Betænkelse, hvis man i denne Henseende fra Rigsdagens Side vilde tage Initiativet for ofte og i for store Sager. Nu hører jeg vel af den ærede sidste Tale, at der her kun er Tale om en Bemyndigelse, der gives Ministeriet, men jeg kan ikke anerkjende, at dette er udtalt i Endringsforslaget, saaledes som det foreligger; thi det gaaer ligefrem ud paa, at Rigsdagen tilstaaer Aalborg Commune et Laan af 100,000 Rd. Jeg kan heller ikke finde det rigtigt, naar den ærede Tale antyder, at det skulde være et Laan af Reservecapitalen; Forskjellen vil vistnok blive ham meget let indlysende, naar han erindrer, at der, saavidt jeg veed, ved en tidligere Leilighed var Spørgsmaal om et Laan af 100,000 Rd. af Monarchiets Midler og 100,000 Rd. af Kongerigetets Midler, saa at altsaa Forholdet i denne

Henseende nu stiller sig forskjelligt. Jeg kan heller ikke i finantsiel Henseende ansee Forslaget for rigtigt, thi uagtet jeg ingenlunde mener, at vor finantsielle Forsatning er saaledes, at den kunde give Anledning til den mindste Betænkelse, saa forekommer det mig dog aldeles klart, at vi ved en Række af Bestemmelser, som navnlig i den sidste Sessjon ere tagne, have i en meget høi Grad bundet Statens Indtægter for en længere Aarrække, og at der saaledes, hvad jeg strax ved min Indtrædelse i denne Sal tillod mig at udtale, er al Opfordring til at tage Neb i Seilene. Dette understøttes tillige af almindelige Betragtninger, thi Forholdene i Europa, og navnlig Danmarks særegne Stilling, ere af den Art, at vi maae være betænkte paa Muligheden af, at Tilfluddet til Monarchiet kan blive større end tidligere. Jeg troer dernæst heller ikke af administrative Grunde at kunne tilraade Forslagets Vedtagelse. Jeg skal nemlig bemærke, at om ogsaa Rigsdagen gjør det til Pligt for Finantsministeren at udbetale et Laan til Aalborg Commune, saa kan denne ikke modtage dette Laan uden Indenrigsministerens Samtykke, og det forekommer mig saaledes, at det er en Beslutning, hvis Sværskættelighed er afhængig af ganske andre Omstændigheder, som paa ingen Maade foreligge. Men jeg kan dernæst henvisse til, hvad jeg paa givne Anledning under Finantslovens første Behandling allerede har udtalt om denne Sags hele Historie. Jeg erkjender, at denne Sag berører et Punkt, der har alt muligt Krav paa det Offentliges Opmærksomhed, og jeg troer, at den Tid ikke vil være fjern, da baade Regjeringen og Rigsdagen